

ЮЛИЯ МОМЧИЛОВА

ИГРИТЕ
НА ПАЛАВАТА
ВИЕЛИЦА

Посвещавам тази книжка на Божидар.

© Юлия Момчилова – автор и илюстрации

ИГРИТЕ НА ПАЛАВАТА ВИЕЛИЦА
приказка

Формат 60x90/8

Печатни коли 5

ISBN 978-954-92993-2-8

Цена 5,00 лв.

© Издателство „ПИСЕЦ”

София, 2015 г.

Глава първа, в която се разбира какъв е законът на сезоните и кой трябва да доведе пролетта

Още щом жълтите, червените и кафявите есенни листа окапаха от клоните на дърветата, пристигна Зимата. Тя дойде с голяма свита от студени ветрове, снежни облаци и ледени мразове. Цели три месеца шеташе по земята и нареждаше на халите си какво да правят.

* * *

Всеки път, когато Зимата задрямваше сладко върху снежните поля, хълмове и гори, малката виелица Студовей се измъкваше от ръкава на белия ѝ кожух и хукваше да лудува сама по широката земя. Тичаше до насита по снежните поляни и измисляше какви ли не закачки и щуротии.

Един ден Зимата я повика и ѝ каза:

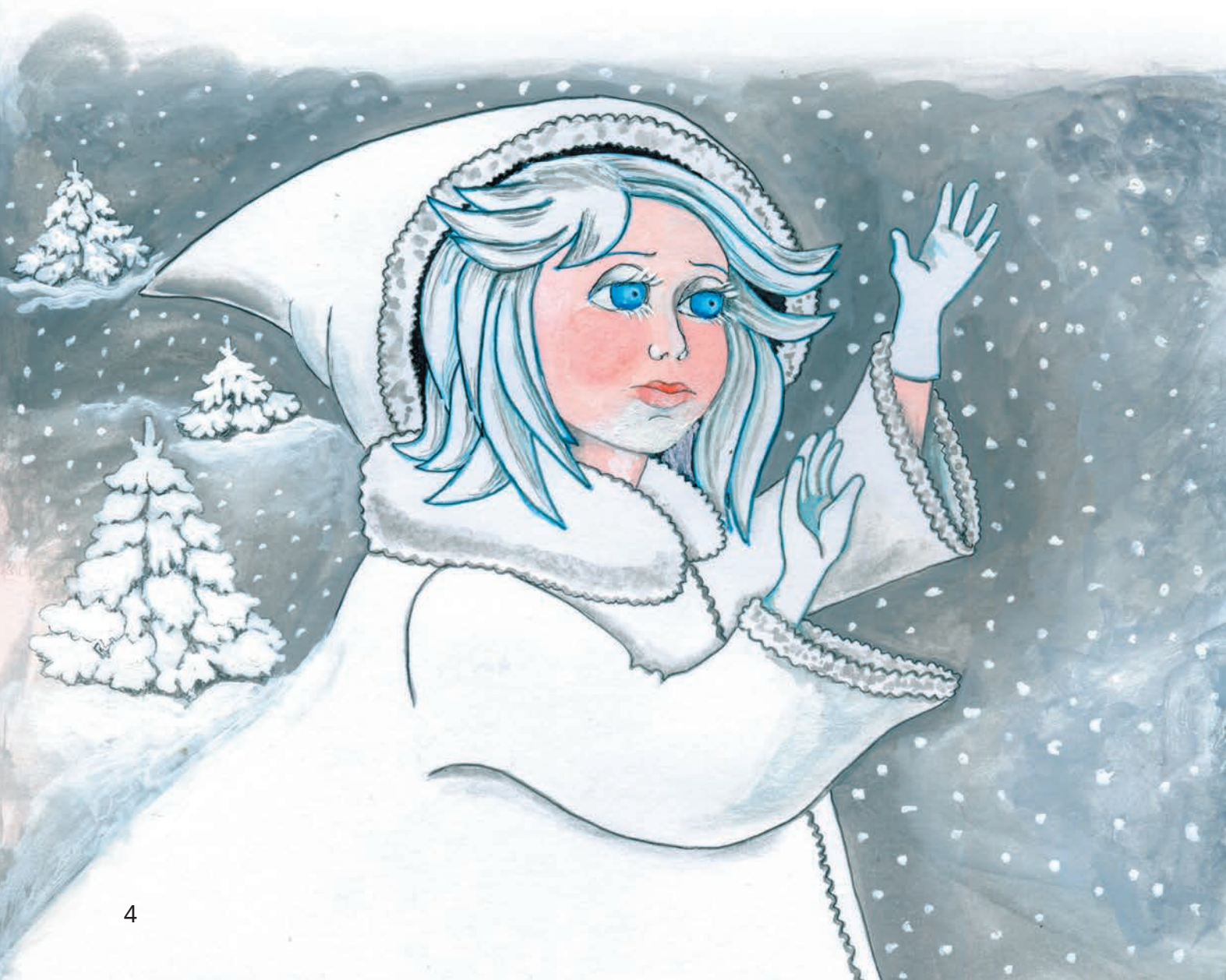
– Време е да събудиш Мартин!

Студовей се намръщи:

– Защо?

Остана много недоволна от отговора на Зимата:

– Наближава 21 март. Всяка година най-младата зимна хала събужда мартенския вятър. Тази година е твой ред. Ако не го събудиш ти, няма кой да доведе Пролетта?

– Не-е-е!!! – запротестира палавата зимна виелица. – Не обичам топло! Снежинките ми се топят!

– Стига! – отсече Зимата. – Такъв е Законът на Годишните сезони. – След мене трябва да дойде Пролетта, а след нея Лятото и Есента. Време е да се оттегля на заслужена почивка.

– Ти иди да си почиваш, а пък аз ще остана навън! – предложи Студовей.

– Не може! – поклати снежната си глава Зимата. – Ще се стопиш от топлината! Докато навън е пролет, лято и есен, ние двете с теб ще спим сладък сън, заедно с всички студове и снегове!

– Не искам да спя! – тръшна се Студовей в снега и зарита сърдито така, че вдигна гъсти облаци от снежен прах чак до небето.

Зимата се опита да я утеши:

– Обещавам ти да сънуваш най-хубавите, леденосладоледени сънища! Хайде, помогни ми, не ме карай да те увеждавам! Събуди топлия пролетен вятър!

Виелицата полетя неохотно към Двореца на ветровете, но вместо да изпълни заръката на Зимата, се заигра по пътя.

Глава втора. Палавата виелица разбира, че не е лесно да се играе с някой друг

Студовой срещна едно сиво козле. То разглеждаше с интерес стъпките, които копитцата му оставяха по снега. За да привлече вниманието му към себе си, тя духна върху тях и ги измете набързо.

– Е-ех! Защо...? – изблея козлето. То съжали, че стъпките се разпиляха, без да ги е разгледало по-добре.

– Какво си се втренчило в тях? – попита Студовой и започна да кръжи около него. – Хайде да играем на пумпал! Аз обичам тази игра!

Тя се въртеше все по-бързо и по-бързо, докато накрая завъртя и козлето със себе си. То започна да протестира, а Студовой се заливаше в смях и веселие. Настана голяма снежна въртележка, която обгърна всичко наоколо в снежна мъгла.

– Ето, вече си пумпал! – викна тя.

А козлето не спираше да повтаря:

– Престани! Престани!

Но игрищата виелица продължаваше да се забавлява като го въртеше все по-бързо и по-бързо.

– Чуваш ли, престани! – настояваше козлето. – Не ми се играе така!

– Защо? – учуди се Студовой и продължаваше да прави въртележка. – Виж колко е хубаво!

– Никак не ми е хубаво! – викаше козлето.

– Ама че си глупаво! – нацупи се виелицата и веднага ѝ хрумна друга идея. – Хайде да се замеряме със снежни топки!

Преди козлето да се съгласи, няколко твърди топки от сняг полетяха към него.

– Стига! Заболя ме! – развика се то.

– Ух, какво скучно козле! – разсърди се вятърната палатка и веднага попита: – Искаш ли да играем на продавач и купувач? Ела да си купиш сладолед от мене!

– Не искам сладолед! – рече козлето. – Хрупа ми се зелена тревичка!

– Зелена тревичка? – сбърчи нос виелицата. Загреба пълни шепи сняг от земята и го подхвърли нагоре. – Не може! Ще те почерпя със снежинки!

Падайки, снегът се разсипа на ситен бял прах.

– Аз искам зелена тревичка! – настоя козлето.

– Е-е! Зелена тревичка, зелена тревичка... – имитира го Студовой. – Аз да не съм Пролетта, че да ти дам зелена тревичка?

– Пролетта? – възкликна козлето. – Къде е тя сега?

Виелицата усети големия интерес, който то прояви към Пролетта и мигом реши да го разочарова.

– Тази година тя няма да дойде!

– Защо? – попита то.

– Защото аз няма да си тръгна!

– Иди си! Моля те! – примоли ѝ се козлето.

Студовой се ядоса:

– Аха, как не! Това значи, че аз трябва да спя!

– Че защо да не спиш? – учуди се то. – Ако искаш да пораснеш голяма, трябва да спиш много!

– Не искам да спя! – изгледа го накриво Студовой. – Играе ми се!

После сърдита, духна в муцунката му така, че клепките и нослето на горкото козле веднага се заледиха.

– Да знаеш, няма да спя! – викна тя и отлетя сърдито нанякъде.

– Тази виелица е нахална! – промърмори козлето. – Сигурно никой не иска да си играе с нея.

Но когато видя, че тя се отдалечава нанякъде, извика подире ѝ.

– Хей! Почакай!

Студовой бързо се върна с надежда, че я вика да играят, но то я попита:

– Къде е сега Пролетта?

– Няма да ти кажа! – разфуча се виелицата и хвърли ядосано върху гърба му цял куп студен сняг. После се отвя към далечината.

Натъжено, козлето остана да изтърсва снега от козинката си.

– Омръзнаха ми и студа, и виелиците... – замърмори то. – Ще взема да повикам Пролетта! Дали ще ме чуе? Я да опитам! Проле-е-е-т!

Ослуша се, огледа се. Пред него се беше ширнало смълчано бяло поле. Никой не се обади.

– Няма я наблизко – каза си козлето. – Ще ида да я потърся!

И тръгна накъдето му видят очите.

– Проле-ет! Проле-е-ет! – викаше непрестанно то.

Глава трета. Студовей се опитва да се сприятели с една катеричка и сънен таралеж

Палавата Студовей се забавляваше да люлее и да огъва силно върховете на дърветата. После видя катеричката Игривка да прескача от дърво на дърво и реши да си поиграе с нея. Как? Опитваше да я събори от клоните. Скокне ли катеричката върху борово клонче, виелицата го друсне, покатери ли се до върха на бора, виелицата започва да го огъва ту наляво, ту надясно, да го клати, да го люлее... Притича ли катеричката на съседното дърво, Студовей се вмъква между клоните му и здраво ги разтърсва...

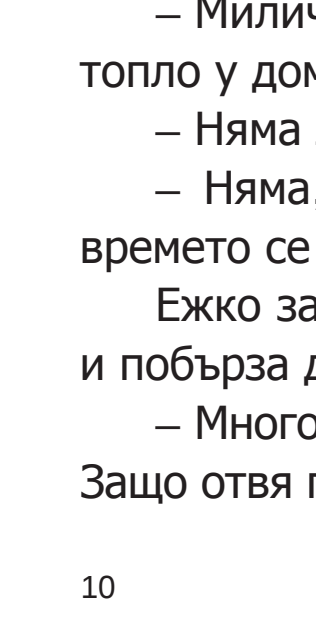
Най-после Игривка се добра до дома на своя приятел Ежко. Неговата къщичка приличаше на сламено хълмче, затрупано със сняг, сгушено до дънера на старо дърво.

– Ежко! – извика катеричката. – Спиш ли? Домъчня ми за теб!

По едно време вратичката на къщата се отвори и навън се подаде муцунката на Ежко. Лъскавото му носле изсумтя сънливо:

– Дойде ли Пролетта?

– Не! – отговори катеричката.
Ежко се прозя:
– Защо ме викаш тогава?
– Ти спиш още от есента! – каза тя на приятеля си. –
Докога ще те чакам? Искам да си играем!
Ежко замрънка, прозя се... никак не му се играеше.
Спеше му се.
– Какъв си сънливко! – упрекна го Игривка. – Да знаеш,
ще ти се разсърдя!
– Недей! – извика Ежко и веднага излезе навън. – На
какво да си играем?
Внезапно Студовей кацна на отсрещното дърво и духна
върху Ежко.
– Бър-р-р! – потрепери той. – Много е студено! Ще ида
да си облека палтото!
Бързо се прибра в къщичката си. Когато се появи
отново, беше облечен с дебело палто от есенни листа.
Студовей се разсмя гласовито. Завихри се и се спусна
стремително от върха на дървото към него.
Духна го силно и разпиля палтото му на всички посоки.
Ежко затрепери и зъбите му затракаха бързо-бързо.
– Какво правиш? – учудено го попита Игривка.
– Треперя от студ! – отвърна той.
Игривка го съжали:
– Миличък, по-добре е да се прибереш на
топло у дома!
– Няма ли да ми се разсърдиш? – примигна Ежко.
– Няма, щом ти е толкова студено! Напролет, когато
времето се стопли, ще си играем дълго и весело!
Ежко зарадвано махна за довиждане на приятелката си
и побърза да се прибере в топлата си къщичка.
– Много си лоша! – каза Игривка сърдито на Студовей. –
Защо отвя палтото на Ежко?

– На шега! – засмя се весело виелицата. – Беше много забавно, нали?

– Никак не беше забавно!!! – отговори ѝ катеричката.

– Защо не? – учуди се виелицата.

– Когато си играем, трябва да е приятно на всички! – каза Игривка и ѝ обърна гръб.

Глава четвърта. Мечо разбира какво е това сняг

Поседя сама Игривка, поседя... поскуча... погледа как виелицата се люлее по клоните на дърветата и въздъхна тъжно:

– Ех, тия мои приятели! Докога ще спят?

Изведнъж реши:

– Ще събудя Мечо! Той има дебел кожух. Няма да му е студено.

Тя се спусна по ствола на стария дъб и спря пред дълбоката хралупа, издълбана долу в дънера му. Отвътре долита-ше юнашко хъркане.

– Мечо! Мечо-о! – извика катеричката.

Хъркането не престана. Никой не ѝ отговори, нито излезе навън. Тогава Игривка разбута сухите треви, които затрупваха входа на хралупата и влезе вътре. Мечо спеше дълбок сън в мека постеля от есенна шума.

– Мечо, събуди се! – извика силно в ухото му Игривка. – Нали искаше да видиш сняг? Ела навън!

Мечо не се събуди. Катеричката се залови да вдига посилен шум. Пееше, викаше, танцуваше, тропаше, скачаше... Мечо спеше дълбоко. Игривка духна в чучура на чайника и той забуча гръмогласно. Мечо продължаваше да спи. Игривка грабна дървените лъжици от кухненския кът и задумка с тях по празните тенжери така, както се удрят барабани. Шумният концерт най-накрая накара Мечо да се раздвижи. Той отвори очи и попита сънливо:

– Защо ме будиш, Игривке?... Отиде ли си зимата?

– Скоро ще си иде – увери го тя. – Нали искаше да видиш сняг? Погледни навън! Излез! Можем да се пързаляме!

– Да-а-а! Сняг! – сети се Мечо и се зачуди. – Какво ли е това сняг?

Катеричката се засмя:

- Спиш цяла зима, затова не знаеш!
- Моля ти се, кажи ми! – настоя любопитният мечок.
- Ела вън и ще видиш! – подкани го тя.

Мечо се надигна тежко от постелята и тронаво последва приятелката си. Когато се показа навън, внезапно спря и се загледа смаяно в бялата гледка. Никога не беше виждал такова нещо!

– Това нашата гора ли е? — изумено попита той.

– Нашата е!

– Колко е бяла! Колко е красива! – удиви се Мечо. – Къде са листата на дърветата? Къде е тревата? Къде са цветята?

Той стъпи внимателно върху снежния килим, покрил цялата земя, и направи няколко крачки в дълбокия сняг. Огледа се учудено. След него бяха останали големи мечешки следи.

Неочаквано пристигна Студовой. Тя обиколи няколко пъти Мечо, щипна нослето му, духна в ухото му... гребна шепа сняг от клоните на най-близкото дърво и го близна примамливо, сякаш подканяше Мечо да направи същото. След това приближи снега до муцунката му и любезно му предложи да го опита сам.

– Мечо, не яж сняг! – каза строго Игривка.

– Че защо? – погледна я накриво Студовой.

– Снегът не бива да се яде. Много е студен! Когато се разтопи, става на вода и тогава може да се пие!

Но Мечо любопитно близна снега.

– О! – възкликна той изумено.

– Мечо, ще се простудиш! – намръщи се Игривка.

Изведнъж Студовой изсипа върху нея голяма пряспа сняг и я затрупа. Катеричката се зае да изтърсва кожухчето си от снега. В това време, с дяволита усмивка, виелицата подаде на Мечо дълга ледена висулка. Той веднага я захрупа като морков. Двамата се разсмяха.

Щом катеричката го видя, извика:

– Мечо, не яж сняг и лед! Ще те заболи гърлото!

Но кой да слуша? С радостно сумтене и мляскане той изхрупа цялата ледена висулка.

– Много е вкус... – хрип заседна в гърлото му, откашля се.

Виелицата захихика весело.

– Ето! – викна Игривка. – Гърлото ти се простуди!

Мечо се опита да каже нещо, но гласът му беше толкова прегракнал, че нищо не му се разбираше. Кашляше дрезгово и силно.

– Ти си болен! – разтревожи се катеричката. – Сигурно имаш температура! Какво да те правя сега?

Студовей весело щурееше наоколо. Нейният смях издухваше сняг от клоните на дървото и го изсипваше върху катеричката и Мечо.

– Защо правиш така? – ядосано я попита Игривка.

– Нали си играем? – засмя се виелицата.

Игривка заведе Мечо в хралупата, свари му чай, даде му хапче аспирин, зави го добре и каза:

– Извинявай! Събърках, че те събудих толкова рано. Наспи се добре! Искам да оздравееш бързо... А когато дойде Пролетта и се събудиш, ще си играем тримата с Ежко! Приятен сън, Мечо!

Глава пета. Трима чакат Пролетта с нетърпение

Когато Игривка излезе от хралупата на Мечо, Студовой я посрещна нетърпеливо.

– Какво ще кажеш? Този път си играхме хубаво, нали?

– Ако беше хубаво, Мечо нямаше да се разболее! – изгледа я сърдито катеричката. Седна на един клон с гръб към Студовой и не искаше да я види.

Виелицата се повъртя наоколо, поколеба се, пък се залови да играе с опашката ѝ. Ту я навиваше, ту я отвиваше, ту я разрошваше, ту я дърпаше – надолу, нагоре, назад... Тъкмо да събори катеричката от клона, тя извика сърдито:

– Омръзнаха ми твоите закачки!

И се прибра в малката си хралупа.

– Ти пък си ужасно скучна катеричка! – ядоса се виелицата, завихри се и отлетя нанякъде.

Изведнъж мно-о-го отдалече се чу гласът на козлето, което викаше „Проле-ет!“. Отначало Игривка не повярва на ушите си..., после наостри слух, изправи се, надникна от хралупата навън и се послуша. Наистина... някой викаше: „Проле-е-ет!“

Игривка се зарадва.

– Пролетта идва! – възкликна тя.

Затича бързо по клоните на дърветата – нататък, откъдето се чуваше гласът. Тъкмо се покатери върху стъблото на Дивата ябълка, когато видя, че приближава непознато животно с рогца на главата. Беше облечено в сиво кожухче. Имаше копитца. То викаше:

– Проле-ет! Проле-е-ет!

Игривка скочи от дървото точно пред него.

– Здравей! – каза тя със светнали от радост очи. – Ти ли си Пролетта?

– Аз да съм Пролетта? – учуди се непознатото животно.

Игривка се смути:

– Нали викаш: “Пролет! Пролет!”?

– Викам, за да я извикам! – каза то. – Аз съм козле.

Името ми е Остророгчо.

Катеричката помръкна:

– Напразно се зарадвах!

– И ти ли чакаш Пролетта? – попита я козлето.

– Да! – отговори Игривка. – Когато тя дойде, моите приятели най-после ще се събудят и ще си играем весело.

– Хайде да я викаме заедно! – предложи козлето. – Ако сме двамата, викането ще стане по-силно и тогава Пролетта най-после ще ни чуе!

– Хайде! – зарадва се катеричката и двамата започнаха да вкат едновременно:

– Проле-ет! Проле-е-е-ет!

Изневиделица ги връхлетя Студовой и събори всичкия сняг от клоните на Дивата ябълка върху тях.

– Чудя се защо ви е Пролетта! – каза тя.

– Моите приятели няма да се събудят, докато тя не дойде! – отговори ѝ катеричката.

– Аз я чакам с нетърпение, за да порасне зелена тревичка от земята. Обичам полянките със зелена тревичка – добави козлето.

Неочаквано проговори и Дивата ябълка:

– Когато дойде Пролетта, аз ще стана много красива. По клоните ми ще пораснат зелени листенца и розови цветове.

– Глупости! – заядливо кресна виелицата. – Знайте, че колкото и да я чакате, Пролетта няма да дойде!

– Ще дойде! – уверено каза ябълковото дърво.

– Няма! Тя се е скрила на много тайно място и не ви чува!

Като изрече това, виелицата изфуча към околните дървета, изви клоните им, разклати върховете им и отлетя по-нататък.

– Чудя се защо Мартин се бави! – загрижено рече Дивата ябълка. – Той обеща, че когато се събуди от зимен сън, ще намери Пролетта и ще я доведе.

Виелицата пак се зададе откъм близкия хълм. Долетя стремително, раздруса клоните на Дивата ябълка и се развика присмехулно:

– Има да ча-а-а-а-кате! Тази година Мартин ще спи през цялото време на Пролетта, на Лятото и на Есента!

– Не ми се вярва! – поклати клоните си дървото.

– Почакайте и ще видите! – закани се Студовой.

Тя се завихри около ябълката, а след това отлетя и разлюля дърветата на цялата гора.

Катеричката попита:

– Кой е Мартин?

– Мартенският вятър – отговори ѝ ябълковото дърво.
– Ние също търсим Пролетта, но не знаем къде е. – каза Остророгчо.

– Никой не знае къде е скрита! – въздъхна тъжно дървото.

– Мартин сигурно знае! – предположи козлето.

– Може би! – замисли се Дивата ябълка.

Виелицата се върна внезапно, разклати клоните ѝ и извика:

– Мартин не знае къде е Пролетта!

– Той ще се събуди и ще я намери! – каза Дивата ябълка.

– Няма да я намери! – разфуча се Студовей .

– Как я намира всяка година? – възрази дървото.

– Тази година няма да може!

– Защо?

– Защото няма кой да събуди него!

И като се смееше гръмко, виелицата пак се отвя нанякъде.

Козлето попита Дивата ябълка:

– Знаеш ли къде живее Мартин? Искам да го събудя.

Дървото посочи каменния планински връх, който стърчеше над тях и каза:

– Ей там, горе на онази скала.

Козлето разгледа внимателно скалата и промълви:

– Изглежда непристъпна!

– Всеки не може да отиде там – каза със съжаление дървото. – Това е Дворецът на ветровете!

Козлето се обърна към катеричката:

– Аз мога да се катеря по скалите. Ще ида! Искаш ли да дойдеш с мен?

– Ще дойда! – с готовност каза тя. – Аз мога да се катеря по дърветата. Ще опитам и по скалите.

Дивата ябълка се оживи:

– Напомнете на Мартин, че днес е 21 март. Това е денят, в който той непременно трябва да доведе Пролетта. Всички я чакаме с нетърпение!

Глава шеста. Студовей се опитва да отвлече вниманието на Игривка и Остророгчо от Мартин

Игривка и Остророгчо вървяха бързо към планинския връх и си говореха:

– Ако Мартин не се събуди навреме, за да намери Пролетта, няма ли да има Пролет?

– Сигурно няма!

– Ако Пролетта не дойде, значи, че няма да има и Лято, нали? Нито зелена трева, нито цветя, нито плаж край морето, нито екскурзии в планината...

– Ако няма Лято, няма да има и Есен! Няма да има пресни круши и ябълки, нито узрели лешници и шишарки, нито красиви жълти и червени листа по дърветата!

– Много е важно да събудим Мартин!

Ненадейно Студовей се изпречи на пътя им и ги попита:

– Накъде сте се запътили?

Катеричката отговори:

– Отиваме в Двореца на ветровете, за да събудим Мартин!

Студовей се намръщи:

– Не отивайте! – и за да ги накара да се откажат, започна да ги плаши: – Там е ужасно студено! Вилнеят най-силните ветрове. Току ви издухат от скалите! А те са стръмни! Ще паднете! Ще се ударите! Ще ви боли! Няма да можете да ходите! Ще замръзнете! Тогава ще дойде Белият сън и ще заспите завинаги! По-добре елате да се повозите в моята възшебна шейничка!

Игривка се учуди:

– Вълшебна ли?

– Погледнете! – и Студовей засвири с вятърната си свирка.

По небето се спусна чудна шейна – цялата извезана с бели рисунки от скреж. Тя пристигна при тях с нежен звън. Катеричката беше очарована от красотата ѝ.

– Наистина ли е вълшебна? – попита тя възхитена.

– Качете се и ще се уверите сами! – подкани ги виелицата.

– Козленце, хайде да се повозим малко! – въодушеви се Игривка.

– Нямаме време! – напомни ѝ то. – Трябва да тръгваме!

– Ще се спуснем само един път! – настоя тя.

– Нали бързаме? – не се съгласи козлето.

– Моля те! – примоли се катеричката.

Изтърча при шейната и погали белите ѝ шарки.

– Не се качвай! – посъветва я козлето. – Трябва скоро да намерим Мартин.

Но катеричката вече беше скокнала в шейната.

Студовой подкани и него:

– Хайде! Качи се и ти!

– Не искам! – отдръпна се Остророгчо. – Бързаме да събудим Мартин!

– Ела! – настоя Студовой и го задуха към шейната. Козлето се дърпаше, но виелицата постепенно го издихваше все по-близо и по-близо до нея... Точно щеше да го бутне вътре, когато козлето отскочи встрани, а шейната се плъзна по заледения наклон без него.

– Глупаво козле! – разфуча се ядосано виелицата и се завя към далечината.

Шейната се пързеляше плавно надолу, надолу, надолу... и щом стигна до края на наклона, неочаквано пое обратния път нагоре.

– Козленце! – извика възторжено Игривка. – Шейничката сама се изкачва по хълма! Наистина е вълшебна!

Щом стигна догоре, шейната се плъзна обратно надолу.

– Хайде да тръгваме! – настоя козлето.

– Ще се спусна за последен път! – обеща Игривка.

Шейната се движеше непрестанно от горе надолу и от долу нагоре.

– Няма да те чакам повече! – тропна с копитце козлето и си тръгна.

– Идвам! Почакай! – извика след него Игривка.

Козлето се върна, но видя, че тя продължава да се движи нагоре-надолу.

– Тръгвам! – каза решително то. – Настигни ме!

Когато козлето се отдалечи, Игривка съжали, че не тръгна с него и реши да го последва веднага.

– Шейничке, спри да сляза! – каза тя, обаче шейната не я послуша.

– Чу ли? – извика катеричката – Спри! Не искам да изгубя козлето!... Моля те!...

Шейната продължаваше мълчаливо да се изкачва по снежния хълм. Изведнъж Игривка се досети:

– Вълшебната шейничка не може да спре сама! Сигурно трябва някакви специални думи... някакви вълшебни думи, но аз не ги знам...

Точно тогава Студовей се появи из-зад върха на снежната пързалка.

– Виелицо! – извика катеричката.

Студовей бързо кацна върху шейната и попита:

– Защо ме викаш? Да се пързалие заедно ли?

– Моля те, накарай шейничката да спре!

– Защо? Виж колко хубаво си играеш! – засмя се хитро виелицата и изведнъж изчезна в снежната мъгла.

– Вече не ми е хубаво! – разплака се катеричката и започна да вика: – Козленце, върни се! Козленце, помогни ми!

Глава седма. Студовей побеждава козлето

В това време Остророгчо бързаше към Двореца на ветровете. Изневиделица насреща му се появи Студовей.

– Не буди Мартин – каза му тя, – защото спи сладко-сладко!

– Но той е обещал да доведе Пролетта! – погледна я сериозно козлето. – Обещанията трябва да се изпълняват.

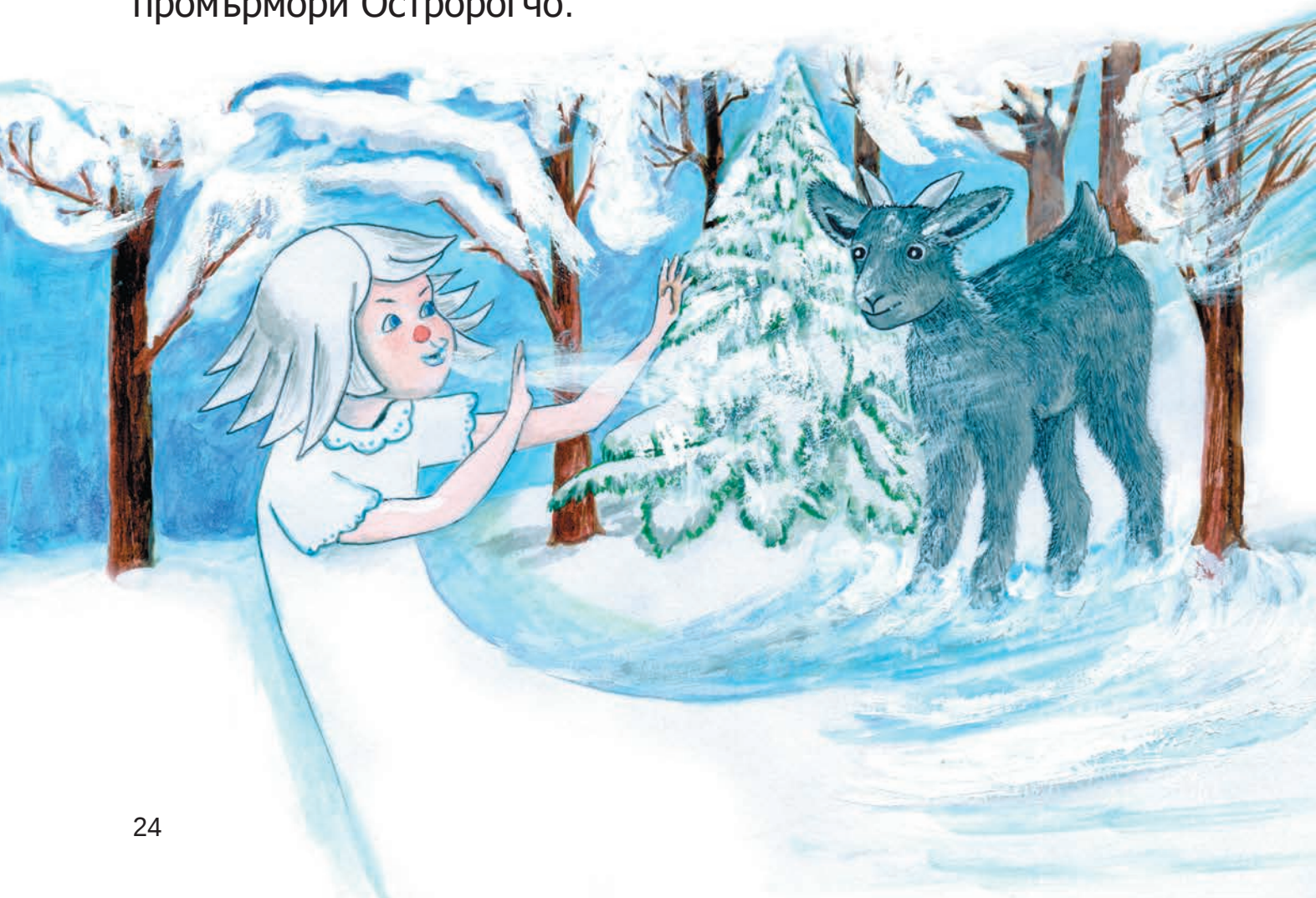
– Глупости! – изсмя се виелицата. – Остави го на мира! И добави лукаво:

– Той иска да порасне голям!

Когато разбра, че козлето няма да отстъпи и ще продължи да върви нагоре към Двореца, виелицата задуха силно срещу него.

– Спри! Мартин ще доведе Пролетта, а аз ще трябва да отида да спя! Защо да си губя времето? Искam да си играя!

– Аз пък искам да не ме духаш! Толкова си студена! – промърмори Остророгчо.

На него му беше много трудно да върви срещу виелицата. Наведе главица, за да противостои на силния вятър и продължи да крачи упорито напред. Студовей също не отстъпваше.

– Виж колко хубаво се забавляваме! – убеждаваше го тя. Хвана го за опашката и му попречи да върви.

– Не ми се играе така! – настоя козлето. – Пусни опашката ми! Бързам!

Но тя не я пускаше, кикотеше се. Козлето напрегна всичките си сили и упорито продължи да пристъпя напред, въпреки че тя го дърпаше назад и му пречеше да върви.

– Ама че си вироглаво! – развика се виелицата. Завъртя се като вихър около него и се опита да го вдигне от земята. То заби здраво копитцата си в заснежените скали и... устоя. Студовей не успя да го вдигне във въздуха.

– Брей, че инат!! – ядоса се тя и раздуха голяма снежна бъркотия наоколо.

След това кацна в клоните на стар дъб и започна да размишлява как да попречи на Остророгчо да намери Мартин.

Козлето продължи да върви към Двореца на ветровете. Крачеше решително из дълбоките снегове, катереше се по заледените скали, прескачаше огромни камъни, изкачваше стъпка по стъпка нагоре, нагоре..., но се чувстваше все по-уморено.

– Ще си почина! – реши то, когато видя малка, снежна полянка сред скалите.

Поспря, въздъхна..., а една песен настоятелно се въртеше в ума му:

Не почивай! Не заспивай
щом си на студа навън,
че така ще си останеш
ти, заспал безкраен сън.

Прозя се.

Студовей разбра, че козлето се бори с Белия сън. Подсмихна се лукаво. Откърши клонче от дървото, направи си свирка от него и засвири тиха, приспивна мелодия. Под омайните ѝ звуци, Остророгчо се унесе и потъна в дълбок сън. Тогава виелицата хвърли върху него голяма пряспа сняг и го затрупа. Заспалото козле заприлича на бяло хълмче наред снежната поляна.

– Спи дълго, мно-о-о-го дълго, скучно козле! – засмя се Студовей и хукна да разпилява снежинките.

Глава осма. Какво направи Игривка, за да слезе от вълшебната шейна

Докато ставаше всичко това, катеричката все още стоеше във вълшебната шейна и се чудеше как да слезе. Тя се надяваше, че козлето ще се върне и ще ѝ помогне.

Тихо се сипеше сняг над смълчаната гора. Катеричката разбираше все по-ясно, че няма кой да ѝ се притече на помощ.

– Не искам да остана тук завинаги! – помисли тя. – Ще трябва да скоча в движение!

Изправи се, погледна смело високия хълм и си каза решително:

– Ще скоча!

После се разколеба.

– Ами ако се ударя лошо? ... Ако си счупя лапичка?

Отдръпна се уплашено. Шейната се движеше шеметно бързо нагоре и надолу по пързалката, сякаш летеше. Все пак трябваше да направи нещо. Най-после катеричката се реши и потърси по-удобно място за скачане.

Погледна откъм предния край на шейната, представи си, че скача оттам. Видя ѝ се страшно и се отказа. После се

наведе откъм задния край на шейната и започна да обмисля как да скочи успешно. Ако направи трудния майсторски скок със „салто мортале“?... Или пък супермайсторския с „тройно салто“? Беше ги учила в катеричото училище.

– Ох! – изпъшка Игривка. – Страх ме е!

Наистина си беше страшничко. Поседя отчаяна минутка-две, но след това започна да си дава кураж:

– Нали съм катеричка? Цял ден се катеря по високите дървета, мога да скачам от най-високите клони... Че от една шейна ли няма да скоча? Хайде, Игривке, скача-а-а-ай!

Изскочи смело от шейната, превъртя се десет пъти във въздуха, претъркули се през глава двайсет пъти и след чудна катерича акробатика тупна на земята. Вдигна се голям облак от снежен прах.

Когато се съвзе, Игривка лежеше просната, потънала две педи в дълбокия сняг.

– Какъв страхотен скок направих!!! – удиви се тя. – Като световен шампион!

Бързо се изправи и извика, изпълнена с радост:

– Успях! Успях! Успя-я-я-х!

Вълшебната шейна мълчаливо се отдалечи и потъна в мъгливото небе.

– Сбогом! – махна ѝ с опашка Игривка. – Вече не съжалявам за теб!

Сега трябваше да настигне козлето. За радост, стъпките на здравите му копитца още се виждаха по снежната земя. Катеричката тръгна по тях.

Глава девета, в която се разбира колко е важно да си наблюдателен

Отначало стъпките на козлето изглеждаха съвсем обикновени следи от копитца, които стъпват спокойно по снега. Пътят ставаше все по-хълмист и стръмен. Отпечатаците в снега показваха, че козлето умее с лекота да се движи по камъни и големи скали. По-нататък върху снега се появиха навявания, като че ли снежни вълни са се движили около Остророгчо. „Студовей е била тук!“ – досети се Игривка и разгледа внимателно снега.

Върху него като в чудна книга бе изписано всичко, което се беше случило. Катеричката се замисли: „Снежните навеи са срещу стъпките. Виелицата почти ги е отвяла – значи е духала в муцунката на Остророгчо. Следите от копитцата са дълбоки и неравномерни – козлето е вървяло с усилие...”

По-нататък навеите се появиха зад стъпките. „Тук виелицата е духала отзад!“ – разсъждаваше катеричката. – Но... Какво е ставало? Копитцата са потънали дълбоко в снега. Коремчето на козлето се бе притискало към земята. Наоколо са разпиляни сиви косъмчета. Паднали са от кожухчето му! Какви са тези кръгови навявания...? Виелицата е кръжала около Остророгчо ... Опитвала се е да го вдигне във въздуха!!! Юначе козле, не се е дало!“ – зарадва се катеричката.

Стъпките продължаваха по-нататък. Катеричката огледа снега наоколо и се зачуди: „Дали виелицата си е отишла? О, не! – досети се. – Седяла е на близкото дърво. Клоните му са съвсем изтупани от снега!“

Игривка проследи стъпките и те я отведоха до средата на планинска поляна. Точно там, пред едно хълмче, следите изведнъж изчезнаха. Катеричката обходи с поглед снежния килим, с който бе покрита земята. Никъде наоколо нямаше отпечатащи от копитца. Само навеи от вятър.

– Изгубих козлето! – проплака катеричката.

Отново и отново оглеждаше загадъчното място. Не можеше да си обясни как така следите прекъсваха точно до малкото снежно хълмче. Да не би Студовей да е грабнала козлето и да го е вдигнала в небето? Обаче нямаше следи от вятърни вихри. Ако снегът е затрупал следите, защо не са покрити и следите до снежното хълмче?

– Козленце, къде си? – викаше разплакано катеричката.

Беше готова да тръгне да го търси накъдето ѝ видят очите.

Изведнъж нова мисъл проблесна в ума ѝ: „Може би е потънало в земята?“.

Върна се при снежното хълмче. Внимателно го огледа. Започна да копае дупка в него. Малките ѝ лапички бързо разравяха снега. Скоро изпод снежния куп се показва нещо, което тъмнееше странно.

„Дали е земята, или е... козлето?“ – помисли Игривка и заработи още по-бързо. Неочаквано се показва опашката на козлето. Катеричката продължи да копае нетърпеливо. Срина дебела пряска и се откри едното му краче. Снежната купчина бързо се смали и се появи второто краче, после третото, четвъртото... рогцата, главичката, цялото козле – така както си беше полегнало. То не помърдваше.

– Замръзнало е! – досети се Игривка. – Трябва да го стопля!

Залови се да разтрива заледените му крачета, да топли с дъха си замръзналото му носле. Притисна се до него, за да го стопли с кожухчето си.

Изведнъж усети как то помръдна и въздъхна.

– Съживи се! – извика радостно катеричката. –

Остророгчо, събуди се!

Козлето отвори очи.

Погледна Игривка.

– Сънувах много бял сън! – промълви тихо то.

– Толкова се радвам, че те намерих! – усмихна се катеричката.

Козлето се изправи, огледа се учудено и попита:

– Нали бяхме тръгнали да търсим Мартин?

– Да! Тръгваме! – оживи се Игривка. –

Дворецът на ветровете е близо!

Двамата впериха очи в скалистия планински връх над тях.

Глава десета. Кой събуди Мартин?

В това време Студовой влетя в Двореца на ветровете. Над входната врата висеше големият слънчев часовник. Още щом зърна виелицата, той се засмя.

– Ето те най-последно! Мартин спи много дълбоко. Не чува, че го викам.

Виелицата погледна начумерено часовника. Бързо се шмугна покрай него. Обиколи витите коридори и скалистите зали. Спря в спалнята на малкия пролетен вятър. Видя го как спи сладко в креватче-люлка, но щом тя влезе, той се размърда. Започна да се разбужда от студения ѝ похват. Студовой го залюля и запя тихо люлчена песен:

– На-ни, на-ни! На-ни, Ни-не!
Спи, Мартине! Спи, Мартине,
та без Пролет да премине
тази весела година.
На-ни, на-ни! На-ни, Ни-не!
Продължи да спиш, Мартине
Лятото да ни отминем,
Есента да не пристигне
и през цялата година
Зима да е до Амина!

Малкият вятър притихна. Продължи да спи. Студовой прошепна зарадвано:

– Спи дълбоко! За по-сигурно ще го заледя.

Издуха остър леден дъх върху Мартин. Мигом той и завивките му, и дори перденцата на прозорците, замръзнаха.

Доволна, Студовой си тръгна, без да подозира, че след нея от другия вход на спалнята ще влязат... Кой?

Игривка и Остророгчо, разбира се! Те си говореха:

– Добре, че слънчевият часовник ни каза да внимаваме!

– Да! Инак щяхме да влезем тук, преди Студовей да си е отишла!

– Погледни, какво е направила! – възкликна козлето като видя, че всичко в спалнята е замръзнало.

– Да затоплим Мартин! – разбърза се катеричката и се втурна към креватчето, в което спеше вятърчето.

Двамата започнаха да го сгриват с топлия си дъх, да го разтриват и милват. Скоро Мартин се раздвижи. Отвори очи. Видя ги и се учуди:

– Вие какво правите тук?

– Събуждаме те! – чу отговорът им.

– Успях ли се? – стресна се вятърчето.

– Важното е, че вече си буден – усмихна му се Игривка.

– Днес е 21 март – подсети го козлето.

– Колко е хубаво някой да те събуди точно навреме! Благодаря ви! – каза радостно Мартин и бързо отвя облачното си юрганче. – Трябва да побързам. Имам важна поръка – да намеря Пролетта, а не знам къде да я търся.

Козлето и катеричката се спогледаха тревожно.

– Не знаеш ли къде зимува тя?

– Всеки път Пролетта се крие в неznайни места. Отивам да я търся. Довиждане!

Като каза това, Мартин полетя към изхода на Двореца.

– Довиждане! Успех! – помахаха му козлето и катеричката.

Те видяха как изневиделица срещу Мартин изскочи виелицата Студовой. Тя препречи пътя му към вратата. Изсвистя едно:

– Не те пускам вън!

– Не можеш да ме спреш! – каза ѝ смело вятърчето.

Опита да излети над главата ѝ. Тя мигом се превърна в леден вихър, който изпълни целия изход.

– Нямах право да ме спираш! – каза Мартин и се спусна стремително срещу нея.

В този момент Студовой усети, че нещо я спъва, мотае се върти се и се оплита сред вятърните ѝ поли. Препъна се..., залитна..., превърна се за миг във вятърно кълбо... превъртя се... Движенията ѝ бяха странни и объркани, сякаш търсеше нещо сред вихрушката си, докато изведнъж... изхвърли из-сред вихрите си козлето и катеричката. Ядосано ги запрати чак в отстрещния край на коридора.

През това време, вятърчето Мартин излетя навън. Щом се освободи от Остророгчо и Игривка, виелицата веднага хукна след него, за да го настигне. Малките приятелчета бяха доволни, че забавиха виелицата и така помогнаха на Мартин да избяга далече.

Глава единадесета. Небесна схватка

Мартин полетя към звездите. Кацна върху лунния полумесец, който светеше в небето. Оттам извика за поздрав към света:

– Здравейте, звезди!
Здравей, Земя!
Здравейте, планини!
Здравейте, гори!

В отговор звездите замигаха засмяно. Снежните планински върхове заблестяха. Дърветата в горите развълнувано му махаха с клони и вейки.

– Знаете ли къде е Пролетта? – попита ги Мартин.

Студовей го чу и викна към звездите:

– Не му казвайте! Да не сте посмели!

Тя задуха толкова силно, че леденият ѝ дъх заледи небето, заедно със звездите.

Малкият вятър се разсмя:

– Каква хубава пързалка!

Студовей се ядоса още повече, развилня се по-сърдито. Духна с все сили полумесеца Месечко, в който беше седнал Мартин, и го преобърна. Двете му рогчета щръкнаха нагоре. Гърбът му се пързулна по заледеното небе.

– Направи ми чудесна шейна! – възкликна Мартин. – Благодаря!

Седнал в Месечко като в шейна, той се понесе по небесната пързалка.

Ядосана, Студовей хукна след него. Опитваше се да го отведе надалече... От силния вятър, шейната Месечко се пързаляше все по-бързо и по-бързо. Мартин насочи полумесеца надолу към земята.

– Не! Не слизай на земята! – кресна му Студовей и му препречи пътя. – Забранявам ти!

Малкият пролетен вятър нямаше избор. Задуха срещу зимната виелица. Техните вятърни дъхове се кръстосаха като шпаги и започнаха да се дуелират. Разгоря се истинска ветровита битка.

Полумесецът-шейна започна да се върти и преобръща от ляво надясно, от дясно наляво, от изток на запад, от запад на изток, на 180, на 360 градуса – също като акробат. Всички сенки на земята се завъртяха.

Дъхът на Мартин беше топъл и нежен. Малко по малко топлината му започна да разтопява мразовитата вихрушка. Силата ѝ отслабна, но тя продължаваше да се бори за своята победа. Събра цялата си енергия и скочи в лунната шейна, за да притисне Мартин там. Точно в този миг обаче той излетя от полумесеца. Студовей остана сама в прегръдката на Месечко, който я залюля кротко.

– Не се противи! – пошушна ѝ той. – Всички живеем по Закона на Сезоните! И на теб ще ти е добре. Отпусни се! Заспи! Подарявам ти най-хубавия сън.

Студовей се прозя. Уморена от гонитбата и дуела с Мартин, тя се сгуши в Месечко и заспа. Засънува, че се връща отново на земята през следващия зимен сезон – пораснала и красива. Козлето и катеричката я посрещат радостно и заедно си играят игри – весели и приятни за тримата. Виелицата се усмихваше насън. „Разбрах какво е да си играеш хубаво!“ – си мислеше тя.

Глава дванадесета или къде Мартин намери Пролетта

Мартин полетя към земята, спусна се плавно и се приземи в дълбока снежна пряспа. Огледа се. Беше паднал до Дивата ябълка. Белите хълмове и полянки наоколо все още спяха под снежната покривка.

Тогава за пръв път прозвуча нежен гласец:

– Хей, има ли още много земя над мене?

Мартин се огледа учудено и попита:

– Кой говори?

– Аз! – каза гласецът.

– Кой си ти?

– Ще ти кажа щом порасна. Сега все още съм покълнало семенце.

– Охо-о-о! – зарадва се Мартин и се наведе над мястото, откъдето се чуваше гласчето. – Хайде, порасни по-бързо!

– Бързам, бързам! Но това излизане никак не е лесна работа! Уморих се. Има ли още много земя над мене?

Мартин се опита да прецени:

– Има две педи сняг, но дали има и две педи земя под снега, не знам!

Гласецът прозвуча разочаровано:

– Много са! Май няма да мога да порасна!

– Не се отчайвай! – окуражи го Мартин. – Аз ще отвея снега над тебе и работата ти ще се намали наполовина.

– Благодаря! – зарадва се гласецът.

Мартин се залови да издуха снега. Снежен прах се вдигна като пушилка наоколо.

След малко на мястото, където отвя снега, от земята се показва тънко зелено стъбълце.

– Ето ме! Вече съм на светло! – щастливо се засмя то. – Пораснах най-после!

От радостта ли, от усмивката ли – разцъфтя с красиво оранжево цветче.

Дивата ябълка възкликна:

– Това е минзухарче! Щом цветята цъфнаха, значи Пролетта е тук!

Точно тогава пристигнаха Остророгчо и Игривка.

– Мартине, къде намери Пролетта? – попитаха радостно те.

– Тук. Появи се от земята – отговори той.

– С негова помощ! – добави оранжевото минзухарче.

Изпод земята прозвучаха много гласчета:

– Помогни и на нас!

– Помогни!

– Помогни!

Мартин се залови за работа.

Издуха снега от цялата
поляна.

Пораснаха много минзухарчета – оранжеви, виолетови... Цялата поляна сякаш грейна от радост. Клоните на Дивата ябълка и на другите дървета се накичиха със зелени панделки и напъпили цветчета. Ежко и Мечо се събудиха от зимния си сън и дойдоха да видят новите цветя.

На сутринта, когато Слънцето се появи на небето и видя цъфналите дървета и цветя, ласкаво погали всички. Цялата гора заблестя в светлината му. Пролетта вече беше дошла.

ЗАДАЧА: Мили деца, дори да е зима, вглеждайте се често в градините, в небето, в горите. Бъдете сигурни, че сами ще откриете как се появява Пролетта.